

РЕШЕНИЕ

№ 34342

гр. София, 03.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **972** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано заедно от управителите Ж. С. К., гражданин на Ф. и Е. Р. Ц., български гражданин, депозирана чрез процесуалния им представител адв. К. К., САК срещу Решение № 3428 от 18.09.2025 г. по НАХД № 2956/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93 състав.

С обжалвания съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № 805731-Е. издадено на 07.01.2025 г. от началник отдел „Оперативни дейности“ при Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ – С., с което на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, на основание чл. 278б, ал. 3 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 53, ал. 2 вр. чл. 83 от ЗАНН, е наложена имуществена санкция в размер на 9 112,73 лева за извършено административно нарушение на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България. На санкционираното дружество е възложено да заплати в полза на Национална агенция за приходите (НАП) юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева.

В касационната жалба са изложени съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяване на обжалвания съдебен акт и противоречие с

материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че районният съд не е обсъдил представените доказателства от жалбоподателя, а и възраженията му, и се е ограничил до излагане на бланкетни мотиви. В този аспект се сочи, че информацията в приетите от съда писмени доказателства за условията на процесната доставка не съответстват на релевантните за съставомерността на административно нарушение факти, отразени в Акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него Наказателно постановление (НП), а и в потвърждаващите ги свидетелски показания на актосъставителя. Поставен е акцент върху констатацията в мотивите на обжалвания съдебен акт „липсват спорни факти относно осъществения превоз и констатираните при извършената проверка обстоятелства“, което „не налага обстоен анализ и съпоставка на същите в настоящите мотиви“. Според касационния жалбоподател в мотивите на съдебния акт липсва произнасяне по възражението, че описаното в НП деяние не е противоправно поради липса на доказателства за виновно поведение на служител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, въпреки че се касае за изключващо отговорността обстоятелство от значение за съставомерността на административното нарушение по чл. 127и, ал. 3 от ДОПК. Поставен е акцент върху условията, при които е извършен превоза на стоката, предмет на доставката от друг търговец, осигурен от и за сметка на купувача. Сочат се допуснати технически грешки в съдебното решение при посочване на номера на разгледаното НАХД. Твърди се, че мотивите на съдебния акт не съдържат конкретни фактически и правни изводи относно изпълнителното деяние – действие или бездействие, осъществяващо изпълнителното деяние на административното нарушение, за което е санкционирано дружеството. Според касатора, съдът не е изложил конкретни мотиви и относно отказа да приложи общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН вр. чл. 9, ал. 2 от НК, с оглед на възраженията в жалбата за противоречие на материалния закон с първичното и вторично законодателство на Европейския съюз относно вътрешния пазар и свободното движение на стоки в рамките на този пазар и задължителната практика на Съда на ЕС. В този смисъл, се сочи за неправилно становището на районния съд да остави без уважение искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по формулирания въпрос : „Допуска ли правото на Общността и по – конкретно чл. 28, чл. 34, чл. 35, чл. 36, чл. 114 и чл. 117 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) разпоредби като тези на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. на министъра на финансите, които вменяват административни задължения на търговците предварително да декларираат обстоятелства във връзка с движението на определени видове стоки, обозначени като стоки с висок фискален риск, при търговия с тези стоки в рамките на вътрешния пазар и превоза на тези стоки на територията на Република България, както и санкционни разпоредби като тази на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, които предвиждат санкция в абсолютен размер, определена в зависимост от стойността на съответните стоки с висок фискален риск при неизпълнение на вменените с чл. 127и, ал. 3 от ДОПК и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. задължения за предварително деклариране на въпросните стоки.». С позоваване на т. 63 – т. 67 от Решение на СЕС от 11 юли 1974 г. по дело C-8/ 74 «D.» и на Решение от 15.11.2005 г. по дело C – 320/2003 „Cassis de D.“, е аргументирана тезата, че към момента на издаване на обжалваното НП, а и при постановяване на решението на СРС, нормите на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. противоречат на цитираните разпоредби на ДФЕС, защото ограничават свободното движение на стоки и нормалното функциониране и развитие на единния вътрешен пазар и не преследват легитимна цел - уреждат административна процедура за деклариране на доставки, която въвежда разрешителен режим. С тези аргументи е обоснована тезата за противоречие на обжалваното решение с приложимия материален закон. Твърди се, че разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК

противоречи на Закона за нормативните актове (ЗНА) и Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА. В този аспект се сочи, че санкционната норма намира приложение за всички случаи на неизпълнение на задължение по чл. 127и, ал. 1 – ал. 5 от ДОПК, но предвидения размер на санкцията не отчита различията в правните последици, които произтичат от различията в хипотезите на неизпълнение на задължението за предварително деклариране. Твърди се, че в конкретния казус не са настъпили реални негативни последици за фиска, а техническият пропуск при предварителното деклариране не се е отразил на декларирания и установен размер на дължимия ДДС. Обърнато е внимание, че мотивите на обжалваното решение не съдържат отговор на възражението в жалбата за липса на индивидуализация при определяне размера на имуществената санкция. Изложени са подробни аргументи за непропорционалност на наложената имуществена санкция и охранявания обществен интерес. С позоваване на практика на СЕС е застъпено становище, че решаващият съд и административно наказващият орган е следвало да приложат разпоредбата на чл. 278б ал. 3 от ДОПК при съобразяване с правото на ЕС и задължителното тълкуване на СЕС, и да не налагат санкция на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД или да определят такава под предвидения в закона минимум. От касационната инстанция се иска да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, като незаконосъобразно издадено.

В съдебното заседание процесуалният представител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД – адв. К. К. поддържа искането в касационната жалба и аргументите, с които е обосновано. При условията на алтернативност аргументира искане за отмяна на съдебното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд, с оглед забраната в чл. 220 от АПК за нови фактически установявания в касационното производство, поради липса на произнасяне по въпросите – извършено ли е административно нарушение, от кого, кога, извършено ли е от санкционираното дружество, има ли виновно поведение на служител на дружеството и каква е конкретната степен на обществена опасност на деянието. Застъпва се становище и за наличие на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, обосновано с размера на наложената санкция - надвишаващ начисления и дължим ДДС, който е внесен в бюджета. Поддържа се и Искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС като в представеното мотивирано становище (л. 30 – л. 33) са формулирани следните два въпроса :

1. Трябва ли основните принципи на вътрешния пазар на ЕС за свободно движение на стоки, услуги и капитали, както и принципите за правна сигурност, за справедливо правосъдие, за законност и за пропорционалност на наказанията, залегнали в правото на ЕС и по специално в Част III, Дял II „Свободно движение на стоки“ (чл. 28, чл. 29, чл. 30 – чл. 32, чл. 34 – чл. 37) от ДФЕС, чл. 325 от ДФЕС и Дял VI „Правосъдие“ от Хартата на основните права на ЕС (чл. 49, § 3 и чл. 47) да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като тази, регламентирана с нормите на чл. 127и, ал. 1, 2 и 3 от ДОПК във връзка с чл. 127а, ал. 7 от ДОПК, чл. 127б, ал. 1 от ДОПК и санкционните норми на чл. 278б, ал. 3, 4 и 5 от ДОПК, както и с чл. 8, 9 и 10 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. на МФ, касаещи условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България, която вменява административни задължения на търговците предварително да декларираят пред националните органи по приходите обстоятелства във връзка с движението на разнородни видове стоки, определени от орган на изпълнителната власт (министъра на финансите, МФ) като стоки с висок фискален риск (СВФР), при търговия с тези стоки в рамките на вътрешния пазар и превоза им, започващ от територията на България и завършващ на територията на друга държава членка на ЕС, или започващ от територията на друга държава

членка на ЕС и завършващ на територията на България, както и превоза на СВФР, който започва и завършва на територията на България, без оглед на това дали са установени данни или са налице съмнения за укриване на данъци или за данъчна измама ?

2. Трябва ли чл. 325 от ДФЕС и чл. 49, § 3 от Хартата на основните права на ЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат административно наказателни разпоредби като тези на чл. 278б, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК, които предвиждат налагане на санкция на доставчика/продавача на стоки, определени от орган на изпълнителната власт (министъра на финансите) като стоки с висок фискален риск (СВФР), в абсолютен размер, изчислена в зависимост от фактурната стойност на съответните стоки, при неизпълнение на вменените задължения по чл. 127и, ал. 1, 2 и 3 от ДОПК във връзка с чл. 127а, ал. 7 и чл. 127б, ал. 1 от ДОПК, както и с чл. 8, 9 и 10 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. на МФ за предварително деклариране на СВФР, като непропорционална санкционна намеса, несъразмерна с преследваната легитимна цел, с която се нарушава правото на Общността, тъй като предвижда наказание (санкция) и абсолютен размер, който не отчита наличието или липсата на установени данни за укриване на данъци или за данъчна измама от страна на санкционираното лице, както и не отчита тежестта на нарушението ?

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности“ в Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ – С., чрез процесуалния си представител - старши юрисконсулт Й. Й., е на становище, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила като обосновано и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура също счита касационната жалба за неоснователна и недоказана. Изразява становище, че не е налице твърдяното противоречие на приложените вътрешно правни разпоредби със задължителната практика на СЕС и цитираните норми от Общностното право в искането за отправяне на преюдициално запитване.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства и становищата на страните, съобразно правомощията по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за изготвеното решение е връчено на процесуалния представител на дружеството жалбоподател на 29.09.2025 г. – л. 49 и л. 50 НАХД 2956/2025 г. СРС, а жалбата е подадена чрез ССЕВ на 13.10.2025 г. и е заведена в СРС с вх. № 334399 на 14.10.2025 г.), от процесуално легитимирано лице – надлежно упълномощен процесуален представител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, съгласно чл. 63в от ЗАНН.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въз основа на приетите в проведеното съдебно следствие писмени доказателства и събраните гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя В. М. (л. 14 – л. 15 НАХД № 2956/2025 г. СРС), Районният съд е приел за установено от фактическа страна :

На 02.10.2024 г., 09.10.2024 г. и 30.10.2024 г. е извършена проверка на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД от служители на НАП по повод продажба на стока с висок фискален риск – замразен свински бут без кост с общо нето тегло 3 848,26 кг. на стойност 22 781,82 лв. без ДДС, за което е издадена фактура № [ЕГН] от 26.09.2024 г. с получател „БИС-98“ ЕООД, [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК].

При проверките е установено, че на 27.09.2024 г. в 17,30 ч. в [населено място], [улица] търговски обект на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е извършено натоварване на стоката предмет на доставката с получател „БИС-98“ ЕООД – [населено място] на транспортно средство ползвано от „Ка-Спийд“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – влекач марка „Скания Р450“ с рег. [рег.номер на

МПС] и полуремарке марка „Л. ЛВФС 3“, рег. [рег.номер на МПС] . В същия ден – на 27.09.2024 г. е извършен превоз на закупената стока от търговския обект на продавача в [населено място] до адреса на купувача/получателя на доставката – „БИС-98“ ЕООД в [населено място], [улица]. Превозът е извършен за сметка на получателя на доставката.

В информационната система на НАП на 27.09.2024 г. не е подадена декларация от „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД относно извършения превоз на стока с висок фискален риск. Уведомление за превоза на процесната стока е подадено от служител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД на 02.10.2024 г. след извършената проверка от органите по приходите.

Констатациите от проверките са отразени в Протоколи № 0091788 от 02.10.2024 г. (л. 12 – л. 15 от адм. преписка), № 0422485 от 09.10.2024 г. (л. 20 – л. 21 от адм. преписка), № 0190100 от 30.10.2024 г. (л. 27 – л. 29 от адм. преписка), № 0190084 от 30.10.2024 г. (л. 42 – л. 44 от адм. преписка) и № 0607869 от 12.11.2024 г. (л. 54 – л. 57 от адм. преписка)

На 12.11.2024 г. свид. В. М. е съставил АУАН № F. (л. 7 – л. 10 от адм. преписка), в който е отразил, че в качеството на продавач на стока с висок фискален риск (СВФР) „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не е спазил реда за предварително деклариране при превоз, който е извършен на територията на страната - не е декларирал предварително данните за превоза -на 27.09.2024 г. преди започване на натоварването на превозното средство. В АУАН е посочено, че са нарушени разпоредбите на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. издадена от министъра на финансите.

АУАН е връчен на упълномощен представител на дружеството в деня на съставянето му. В бланковия формуляр е отразено, че ще бъдат подадени възражения в законоустановения срок (л. 8 – л. 9 от адм. преписка). Няма приложени такива към административната преписка.

Въз основа на констатациите в АУАН, на 07.01.2025 г. началникът на Отдел «Оперативни дейности» в Дирекция «Оперативни дейности» при Главна дирекция „Фискален контрол“ е издал обжалваното в настоящото производство Наказателно постановление N 805731 – F. от 07.01.2025 г., с което на основание чл. 278б ал. 3 от ДОПК на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 9 112,73 (девет хиляди сто и дванадесет лева и седемдесет и три стотинки) лева за констатираното нарушение на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. издадена от министъра на финансите.

Районният съд е положил дължимата процесуална активност за обективното и пълно изясняване на релевантните факти и обстоятелства, въз основа на които е направил правните си изводи относно съставомерността на административното нарушение, степента му на обществената опасност и липсата на основания за приложение на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Противно на твърденията в жалбата мотивите на обжалваното решение отговарят на изискванията на чл. 63, ал. 9 от ЗАНН.

За да потвърди НП, Районният съд е приел, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в кръга на службата им, а наложената имуществена санкция е съответна на предвидената за констатираното нарушение. Направил е категоричен извод за липса на допуснати нарушения на процесуалните изисквания на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН и на приложените материално правни норми.

С позоваване на действащата нормативна уредба – разпоредбите на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5/2023 г. на министъра на финансите в мотивите на решението е посочено, че доставчикът или продавачът на стока с висок фискален риск е задължен при превоз на стоката да декларира данните за превоза преди започване на натоварването на транспортното средство чрез подаване по електронен път, а получателят или купувачът да потвърди получаването на стоката най – късно до края на деня, следващ деня на получаването ѝ на мястото на получаване

или разтоварване. Отразени са и допълнително въведените изисквания с разпоредбата на чл. 10 от Наредба № 5/2023 г. на министъра на финансите - за всеки отделен превоз на СВФР, който започва и завършва на територията на страната, доставчикът или продавачът на стоката предварително да декларира данните за превоза преди започване на натоварването на превозното средство, като декларира отделно данните за превоза за всеки отделен купувач/получател когато стоката е предназначена за повече от един купувачи/получатели.

Въз основа на анализа на информацията от всички събрани доказателства, Районният съд е приел, че е извършено административно нарушение на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № 5/2023 г. на министъра на финансите, за което законосъобразно, на основание чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, е наложена имуществена санкция на дружеството доставчик (продавач) „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. Посочил е, че правилно е определено мястото на извършване на нарушението – [населено място], където следва да постъпят предварително декларираните данни за превоза на СВФР, както и че изпълнителното деяние на конкретното административно нарушение е осъществено чрез бездействие, при ясно отразени в АУАН и НП обективни признаци на деянието – място и време на извършване, вид на процесната стока с висок фискален риск, количество и стойност, превозвач, купувач, място на натоварване и на доставяне/разтоварване, използвано транспортно средство.

За да откаже да приложи общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН съдът е посочил, че настъпилите вредни последици от конкретното деяние не са незначителни въпреки формалния характер на нарушението и не могат да обосноват по - ниска степен на обществена опасност на конкретното деяние, за което е наложена имуществената санкция. Отчел е значителната стойност на доставената стока и нормативно предвидената цел на предварителното деклариране – да обезпечи извършването на физически контрол от служителите на НАП и по отношение на транспорта на стоки с висок фискален риск, за да се предотвратят възможни нарушения, които биха засегнали финансовите интереси на държавата. Направен е извод, че наложената имуществена санкция отговаря на нормативно установения размер - 40% от данъчната основа на превозваната стока и съответства на конкретната степен на обществена опасност на извършеното нарушение.

По отношение на заявеното искане от процесуалния представител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД – адв. К. в съдебното производство - за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС, районният съд се е произнесъл в проведеното на 25.08.2025 г. (*Протокол от с. з. - л. 42 – л. 43*) съдебно заседание и е приел, че не се налага тълкуване на норми на Наредба № 5/2023 г. издадена от министъра на финансите, доколкото не е налице съмнение относно действието на законовите разпоредби въз основа на които е ангажирана отговорността на дружеството.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приетите за установени факти от значение за съставомерните елементи на административното нарушение, за което е наложена имуществената санкция на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. Представените и приети от районния съд писмени доказателства – водена търговска кореспонденция и договорените условия по сделката между „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „БИС-98“ ЕООД (*л. 21 – л. 29 от НАХД № 2956/2025 г. по описа на СРС*) не водят до промяна на факта, че за извършения на 27.09.2024 г. превоз на доставената стока на «БИС 98» ЕООД - А., закупена от «МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ» ЕООД, от служител на «МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ» ЕООД са подадени данни в НАП едва на 02.10.2024 г. в 12:29:34 ч. (*л. 25 – л. 26 от НАХД № 2956/2025 г. по описа на СРС*), в деня на извършената първа проверка от служители на ГД «Фискален контрол» (*Протокол сер. АА № 0091788 – л. 12 – л. 14 от адм. преписка*) и след

нееднократно отправено искане от получателя на стоката за предоставяне на данните за УНП на стоката.

Съгласно чл. 10, ал. 1, предл. последно от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България, с актуална редакция към момента на извършване на процесното административно нарушение (ДВ, бр. 36/2024 г. в сила от 23.04.2024 г.), декларирането на превоза се извършва чрез подаване по електронен път на данни, съгласно Приложение № 4 към чл. 48 – чрез електронна услуга с КЕП, предоставена от НАП, а като резултат от декларирането, електронната услуга предоставя УНП на стоката.

Относитими към конкретния казус са и разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 4 от Наредба № 5/2023 г., според които задължение на получателя/купувача на стоката, когато той извършва или организира превоза, е да предостави на доставчика или продавача в срока за деклариране – преди започване на натоварването на превозното средство, данните по чл. 10, ал. 2, т. 1 – т. 4 – т. 1, а именно: т. 1. - превозвача, лицето организиращо превоза – идентификационен номер, имена/наименование, в случаите когато са известни; т. 2 - транспортно средство – регистрационен номер на основно и допълнително/и транспортно/и средства; т. 3 - получателя/купувача – идентификационен номер, имена/наименование и т. 4 – превозваната стока – вид, количество, договорена стойност, дата и място на получаване/разтоварване, предназначение на стоката и очакван час, в случай, че същият е известен.

От неоспорените констатации в приложените към административната преписка Протоколи от проверки в обект на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“, находящ се в [населено място], [улица] (Протокол сер. АА № 0091788 от 02.10.2024 г. – л. 12 – л. 14 от адм. преписка, Протокол сер. АА № 0422485 от 09.10.2024 г. – л. 20 – л. 21 от адм. преписка), представените от санкционираното дружество документи и Становище (л. 16 – л. 19 от адм. преписка, отразени в Протокол сер. АА № 0091788 от 02.10.2024 г. и л. 22 – л. 24 от адм. преписка, отразено в Протокол сер. АА № 0422485 от 09.10.2024 г.), както и резултатите от проверките на купувача на процесната стока – „БИС – 98“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – Протокол от извършена на 30.10.2024 г. проверка в база, находяща се в [населено място], [улица] (сер. АА № 0190100 – л. 27 – л. 29 от адм. преписка) и приложените към него документи (л. 30 – л. 41 от адм. преписка), и на превозвача на процесната стока – „Ка - Спийд“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – Протокол от извършена на 30.10.2024 г. проверка в офис, находящ се в [населено място], Околовръстен път (сер. АА № 0190084 – л. 42 – л. 44 от адм. преписка) и приложените към него документи (л. 45 – л. 53 от адм. преписка), а и представената от пълномощника на касатора в производството пред районния съд и приета като доказателство по делото търговска кореспонденция (л. 21 – л. 24 и л. 27 – л. 28 от НАХД № 2956/2025 г.),

непротиворечиво се установява, че

на 24.09.2024 г. служителите на търговския обект на «МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ» в [населено място] са уведомени, че следва да подготвят цялото налично количество от артикул № 233372 – св. бут без кост инд. пак. зам. за проформа фактура на клиент № 013/099147 – Булстат[ЕИК], «БИС – 98», цена 7,10 лв./кг. с ДДС, посочен е и мейл на клиента (л. 27 от НАХД № 2956/2025 г.),

на 25.09.2024 г. е изпратена проформа фактурата (л. 23-гръб – л. 24 от НАХД № 2956/2025 г.), в същия ден – на 25.09.2024 г. от служител на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е изпратен имейл до представител на дружеството в [населено място], с който е потвърдено, че е получен паричен превод, стоката е фактурирана, посочено е и че количеството е с обем 4 европалета и се очаква информация кога и от кого ще бъде взета (л. 23 от НАХД № 2956/2025 г.).

При проверката на 02.10.2024 г. от служителите на ГД „Фискален контрол“ в търговския обект на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД в [населено място] са представени

заверени копия на :

преводното нареждане за извършен на 25.09.2024 г. превод по проформа фактура 1015458 от 25.09.2024 г. (л. 18 от адм. преписка),

издадената на 25.09.2024 г. проформа фактура № 1015458 (л. 17 от адм. преписка),

фактура № [ЕГН] издадена на 26.09.2024 г. от „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за продажба на СВФР – замразен свински бут без кост с общо тегло 3 848,26 кг. на стойност 22 781,82 лева, с начислен ДДС - 4 556,36 лева, в която като получател/купувач е посочен „БИС 98“ ЕООД, с адрес [населено място], [улица], База БИС – 98, ИД номер[ЕИК], номер по ЗДДС, клиент № 23 099147, отразен е и номер на сертификат, издаден от БАБХ (л. 16 и л. 33 – л. 34 от адм. преписка).

Представено е и заверено копие на Протокол за изнасяне на стоки, в който са отразени 3 записа за 27.09.2024 г. (л. 19 от адм. преписка), последният от които сочи, че на 27.09.2024 г. в 17,30 ч. от място на изнасяне № 8 на МПС с № СВ 0303 служител на «МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ» ЕООД – Н. К. е изнесено месо св. бут. без кост [ЕГН] за фирма «БИС-98» ЕООД. В протокола е отразено името на охранител, срещу което е положен и саморъчен подпис.

Посочените, представени при проверката на 02.10.2024 г. от служител на санкционираното дружество заверени копия на документи съдържат изискуемите данни по чл. 10, ал. 2, т. 1 – т. 4 от Наредба № 5/2023 г. на министъра на финансите, които е следвало да бъдат декларирани от „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД непосредствено преди натоварването на закупената стока. Именно те са отразени и в подадената на 02.10.2024 г. в 12:29:34 ч. информации, представена като доказателство пред районния съд (л. 25 – л. 26 от НАХД № 2956/2025 г.).

В този контекст, несъответни на обективните данни от представените и от дружеството жалбоподател писмени доказателства са възраженията в касационната жалба, че причина за неизпълнение на задължението за предварително деклариране е, че купувачът по сделката е организиран транспорт и е изпратил по-рано транспортното средство, с което е извършен превоза. Дори и да е вярно твърдението, че транспортното средство е изпратено по-рано от предварително договореното между страните по сделката, за което не са представени доказателства, този факт е ирелевантен за изпълнението на задължението за предварително деклариране по чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10, ал. 1 вр. ал. 4 и ал. 2 от Наредба № 5/29.09.2023 г., защото по категоричен начин е установено, че към момента на предприемане на действията по натоварване, санкционираното дружество е разполагало с всички необходими данни, подлежащи на деклариране, съгласно Приложение № 4, включително и за транспортното средство, с което е извършен превоза и въпреки това, задължението по чл. 127и, ал. 3 от ДОПК не е изпълнено.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита за обоснован и законосъобразен изводът в мотивите на обжалваното решение, че административното нарушение, за което е наложена имуществена санкция на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е доказано по несъмнен и категоричен начин, а при установяването и санкционирането му не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи ефективното упражняване правото на защита на санкционираното дружество.

В хода на административно наказателното производство е предоставена възможност на упълномощен представител на дружеството да представи допълнително писмено Становище (л. 22 – л. 24 от адм. преписка), което е взето предвид при преценката на всички доказателства и е отразено в Протокола от проверка от 09.10.2024 г. (л. 20 - 21 от адм. преписка). Съставен е отделен Протокол сер. АА № 0607869 от 12.11.2024 г. (л. 54 – л. 55) към който е оформено Приложение с описание на извършените действия и констатациите от проверките (л. 56 – л. 57 от адм. преписка), въз основа на които в присъствие на надлежно упълномощен служител на «МЕТРО КЕШ ЕНД

КЕРИ БЪЛГАРИЯ» ЕООД (л. 11 от адм. преписка) е съставен и АУАН (л. 9 – л. 10 от адм. преписка). Не намира доказателствена опора и становището на касатора за липса на противоправност на деянието и наличие на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Както е посочено и в мотивите на обжалваното решение санкционираното административно нарушение макар и формално, на просто извършване, не се отличава с по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с други сходни нарушения. В НП не е посочен размер на настъпилите вредни последици за фиска, доколкото такива не са предвидени като съставомерен елемент на административното нарушение на чл. 127и, ал. 3 от ДОПК, но конкретиката на настоящия казус сочи на по – висока степен на обществена опасност на санкционираното нарушение в сравнение с обичайните хипотези на неизпълнение на задължението за предварително деклариране.

В приложеното към административната преписка писмено обяснение от пълномощника на купувача/получателя на процесната стока (л. 30 – л. 32 от адм. преписка) се твърди, че транспортирането на доставената стока е било договорено за 27.09.2024 г. и поради непредставяне на данни за УНП на стоката, който се генерира в резултат на предоставената услуга от НАП (арг. чл. 48 от Наредба № 5/29.09.2023 г.), се е наложило «БИС – 98» ЕООД да сигнализира на 02.10.2024 г. НАП след като нееднократно в периода 30.09.2024 г. – 02.10.2024 г. е осъществена комуникация с представители на доставчика по повод недеклаираната доставка. За удостоверяване на тези твърдения е представена електронна кореспонденция и електронно генерирано съобщение от НАП (л. 40 и л. 41 от адм. преписка). Категорично е установена и датата и часа на подаване на информацията за извършената доставка, т. е. времето на изпълнение на задължението по чл. 127и, ал. 3 от ДОПК вр. чл. 10 от Наредба № 5/29.09.2023 г. – на 02.10.2024 г. в 12:29:34 ч. (л. 25 – л. 26 от НАХД № 2956/2025 г.).

Наложената имуществена санкция в предвидения в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК размер – 40 на сто от данъчната основа е в пълно съответствие с изискванията на чл. 27 от ЗАНН. От касатора не се сочат доказателства за наличие на неотчетени от административно наказващия орган и/или районния съд смекчаващи обстоятелства, включително и във връзка с искането за приложение на общата норма на чл. 28 от ЗАНН. Не може да бъде възприето като смекчаващо обстоятелство издаването на фактура за извършената доставка и начисляването на дължимия ДДС. Този факт не е достатъчен и, за да обоснове извод за по-ниска степен на обществена опасност на конкретното нарушение в сравнение с други сходни деяния, а още по – малко за явно незначителна обществена опасност.

Неоснователни са и възраженията в касационната жалба, че санкционната норма на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК не отчита различните последици на неизпълнение на задължението за предварително деклариране. Не е налице и твърдяното несъответствие между размера на административно наказателната санкция и обществената опасност на конкретно извършеното административно нарушение. Размерът на имуществената санкция е обвързан с размера на данъчната основа на стоката предмет на доставката, която е определяща и за дължимите данъчни задължения на доставчика и получателя на доставката. В корелативна връзка с този размер е и степента на засягане на защитените от закона обществени отношения при неизпълнение на задължението за предварително деклариране. В конкретния казус се касае за значително количество на доставената стока, на значителна стойност – 3 848,28 кг. замразен св бут (над 3,5 тона), което изключва приложението на хипотезите на чл. 127и, ал. 6 от ДОПК, с данъчна основа 22 781,82 лева при размер на наложената имуществена санкция – 9 112,73 лева (40% от данъчната основа), равностоен на двойния размер на начисления и дължим ДДС – 4 556,37 лева.

Въз основа тези обективни данни, установени по предвидения процесуален ред със събраните по делото, а и в административно наказателното производство доказателства, следва да се обсъдят и

възраженията на касатора за нарушение на задължителната практика на СЕС относно прилагането на принципа на пропорционалност, твърденията за несъответствие на националното законодателство с норми на Общностното право, както и основателността на формулираното и в настоящото производство искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС.

Предварителното задължително деклариране на движението на стоки с висок фискален риск е част от нормативно регламентирани действия на органите по приходите с цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България (*арг. чл. 127а, ал. 4 от ДОПК*). Конкретните действия, с които органите по приходите осъществяват фискалния контрол при движение на стоки с висок фискален риск са посочени в чл. 127б, ал. 1 – ал. 5 от ДОПК и включват :

спиране на транспортното средство, превозващо стока на територията на Република България, проверка дали превозваната стока е стока с висок фискален риск, проверка на документите, придружаващи стоката, относно вида и количеството ѝ, идентификация на доставчика/продавача и/или получателя/купувача на стоката, мястото на получаване/разтоварване на стоката, проверка за наличие на УНП (уникален номер за превоза) на стоката, проверка за съответствие с предварително декларираните данни за превоза на стоката, поставяне на техническо средство за контрол на транспортното средство и печат/щемпел с надпис «висок фискален риск» върху превозния документ.

Изпълнението на тези действия (задължения на органите по приходите) е обезпечено именно посредством изпълнение на задължението за предварително деклариране на данните за извършване на превоз на стоки с висок фискален риск на територията на Република България.

Приведено към конкретиката на настоящия казус - недекларирането на данните за извършения превоз на стока с висок фискален риск фактически е пречатвало изпълнението на всички дължими контролни действия от органите по приходите във връзка с извършения превоз. Този факт е категорично установен от представените писмени доказателства от получателя на стоката „БИС-98“ ЕООД – полученото едва на 02.10.2024 г. УНП на доставената стока (6 дни след извършения превоз), което не е потвърдено от получателя, защото генерираният номер не отговаря на датата и часа на натоварване и разтоварване – 27.09.2024 г. Нещо повече, доколкото в обясненията на представителя на „БИС – 89“ ЕООД е посочено, че стоката е вложена в производството, бездействието на санкционираното дружество „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, изразяващо се в неизпълнение на задължението за предварително деклариране, е ограничило осъществявания контрол от органите по приходите - до проверка за съответствие на представените документи от доставчика, купувача и спедитора, като е пречатвало извършването на контрол за съответствие на отразеното в документите за доставката и транспорт с фактически превозената и доставена стока.

По тези съображения и според настоящия съдебен състав, конкретно извършеното противоправно бездействие не отговаря на критериите въведени в т. 4 и т. 5 на § 1 от ДР на ЗАНН с легалните дефиниции за „маловажен случай“ и „явно маловажен случай“ – липса или незначителност на вредните последици, или наличие на други смекчаващи обстоятелства, които водят до по-ниска или явно незначителна степен на обществената опасност в сравнение с обикновените случаи на неизпълнение на задължението за предварително деклариране.

Нормативно установеното в чл. 127и, ал. 1 – ал. 5 от ДОПК задължение за предварително деклариране на движението на СВФР на територията на Република България по своята правна същност не е разрешителен режим, ограничаващ свободната търговия, предполагащ

допълнителни изисквания за осъществяване на търговската дейност с оглед получаване на предварително одобрение от съответен държавен орган, каквато теза е застъпена в касационната жалба. Касае се за задължение с контролно - информационен (уведомителен) характер за целите на фискалния контрол неизпълнението на което не води до ограничения или забрана за осъществяване на търговска дейност с конкретен вид стоки - стоки с висок фискален риск, доказателство за което е и осъществяването на процесната доставка на „БИС-98“ ЕООД. Изисква се предварително предоставяне на информация от търговците (деклариране) на органите по приходите за доставки (покупка и транспорт) на СВФР.

Въведеното административно задължение за предварително деклариране съответства на задължението по чл. 325 от ДФЕС за предприемане на мерки с възпиращо действие, които да предлагат ефективна защита за противодействие на измамите и всякаква друга незаконна дейност. Т. е и въведеното с чл. 15 от Митническия кодекс на Съюза (Регламент (ЕС) № 952/2013) задължение по отношение на стоките под митнически контрол - всяко лице, което участва пряко или косвено в извършване на митнически формалности или на митнически контрол да предоставя на митническите органи, по тяхно искане и в определените срокове, пълната изисквана документация и информация в подходяща форма, и да оказва цялото необходимо съдействие за извършването на формалности или контрол. В този контекст е и изрично предвиденото изключение в чл. 3, ал. 2 от Наредба № 5/29.09.2023 г., че фискалният контрол върху движението на СВФР на територията на Република България не се прилага спрямо стоките под митнически режим.

Неоснователни са и аргументите, с които е обосновано искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, включващи твърдения за противоречие на разпоредбите въвеждащи предварителното деклариране на движението на СВФР на територията на страната с конкретно цитираните норми на чл. 28, чл. 34, чл. 35, чл. 36, чл. 114 и чл. 117 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

И според настоящия съдебен състав не са налице основания за отправяне на преюдициално запитване до Съда да Европейския съюз. Съгласно разпоредбата на чл. 628 от ГПК, а и относимата към настоящото производство разпоредба на чл. 629, ал. 3 от ГПК, необходимо е кумулативно наличие на следните предпоставки – искането да се отнася до тълкуване на норма от правото на ЕС, приложима пряко или косвено към конкретния правен спор, тълкуването да е релевантно към предмета на спора - да е от значение и да е необходимо за правилното решаване на делото.

Посочените в искането разпоредби от правото на ЕС не са относими към правилното решаване на спора по настоящото дело. В този смисъл в Решение на СЕС от 30 април 2026 г. по дело C-544/2024 г., т. 46 е прието, че *«...когато разпоредби от правото на Съюза, за които се отнася преюдициален въпрос, не са приложими към спора в главното производство и съответно не са релевантни за разрешаването му, следва да се приеме, че поисканият преюдициален акт не е необходим, за да може запитващата юрисдикция да постанови своето решение, поради което този въпрос се оказва недопустим в това отношение (в този смисъл решение от 3 април 2025 г., S., C – 701/2023, EU:C:2025:237, т. 28)»*.

Наред с изложеното, в касационната жалба, а и в представеното искане се твърди противоречие на норми от националното с норми на Общностното право, което не предпоставя тълкуване на СЕС, доколкото съюзното право е пряко приложимо, а при противоречие с норми на вътрешното право съдът следва да приложи съюзните норми.

Неоснователно е и възражението за непропорционалност на приложената санкция, регламентирана с чл. 278б, ал. 3 от ДОПК на охранявания обществен интерес и конкретната

степен на обществена опасност на санкционираното административно нарушение. Както бе посочено размерът на санкцията е обвързан с размера на данъчната основа, следователно и с размера на дължимия ДДС. Равнява се на двойния размер на подлежащия на начисляване и плащане ДДС като е определен минимален размер на санкцията – не по – малко от 5 000 лева. В Решение на СЕС от 23 ноември 2023 г. по дело C-653/22 г., т. 28 – т. 39 по повод задължението по чл. 15 от Митническият кодекс на Съюза (Регламент № 952/2013) е прието, че «неспазване на митническото законодателство по смисъла на член 42, параграф 1 от този регламент не се отнася само до измамни действия, а включва всяко неспазване на митническото законодателство на Съюза, независимо дали неспазването му е било умишлено или е извършено поради небрежност, или още при липсата на каквото и да било виновно поведение от страна на съответния оператор (в този смисъл решение от 4 март 2020 г. по дело C-655/18, т. 30 – 32 и т. 45 и решение от 08 юни 2023 г. по дело C-640/21, т. 59)», подчертано е, че «всяка държава членка трябва да предвиди ефективни, пропорционални и възпиращи санкции ... включително в случаите, за които е характерна добросъвестност на вносителя, който се е доверил на официални удостоверителни документи издадени в държава или територия извън митническата територия на Съюза», като в т. 39 е прието, че «член 42, параграф 1 от Регламент 952/2013 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда в случай на неполучени приходи от мита, произтичащи от представянето на неточна информация в митническа декларация на стоки, внесени в Съюза, административна глоба, която по принцип е равна на 50% от тези неполучени приходи и се прилага независимо от добросъвестността на съответния оператор и взетите от него предпазни мерки, при положение, че посоченият размер от 50% е много по – нисък от предвидения в случай на недобросъвестност на този оператор».

В Решение на СЕС от 30 април 2024 г. по дело C -544/2024 , т. 66 – т. 71 е посочено, че «съгласно членове 2 и 273 от Директивата за ДДС, разглеждани във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и чл. 325, параграф 1 от ДФЕС, държавите членки са длъжни да вземат всички подходящи законодателни и административни мерки за гарантиране събирането на целия дължим на тяхната територия ДДС и за борба с измамите. ...извън ограниченията, които налагат разпоредбите на чл. 273 от Директивата за ДДС не се уточняват нито условията, нито задълженията, които държавите – членки могат да предвидят и, следователно тези разпоредби им предоставят свобода на преценка по отношение на способите за гарантиране събирането на целия дължим на тяхната територия ДДС и за борба с измамите». Прието е (т. 83), че «превантивният характер на разглежданата мярка – стремежът на която е данъкоплатецът да бъде насърчен да изпълнява данъчните си задължения акуратно... определянето на предварително установен лихвен процент за изчисляване на лихвите за забава не изглежда несъразмерно предвид целите, преследвани от националната правна уредба, за да се осигури ефикасността им.».

В настоящия казус, предвидената санкция за неизпълнение на задължението за предварително деклариране на движението на СВФР на територията на страната е мярка с превантивен характер, която има за цел да обезпечи изпълнението на предвидените в чл. 127б, ал. 1 – ал. 5 от ДОПК действия за осъществяване на дължимия от органите по приходите фискален контрол при движение на стоки с висок фискален риск, а размерът ѝ – двойния размер на подлежащия на начисляване и събиране ДДС е пропорционален на преследваната легитимна цел – противодействие на незаконни дейности, накърняващи финансовите интереси на Съюза.

По изложените съображения касационната жалба и искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по формулираните в молбата на процесуалния представител на касатора въпроси като неоснователни следва да бъдат оставени без уважение, а обжалваното решение - оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора и своевременно заявеното искане в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 67 (*шестдесет и седем*) евро с равностойност 131,04 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд София – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3428 от 18.09.2025 г. по НАХД № 2956/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93 състав.

ОСЪЖДА „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] - 11 да заплати на Национална агенция за приходите, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН разноски в размер на 67 евро (*шестдесет и седем*) евро – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдия Доброслав Руков:

Намирам, че е налице основание по чл. 348, ал. 1, т. 3, във връзка с ал. 5, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС.

Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл. 325, пар. 2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 2, т. 2 от ЗДДС и чл. 2, пар. 1, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 51, пар. 1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта

се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенции на Съюза. Разпоредбата на чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследване от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т. 84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Санкционната разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.

Считам, че определената в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС.

Макар и правилно определена, в административнонаказателното производство не са изследвани релевантни обстоятелства за нарушението. Предвид на обстоятелството, че изпращачът – касатор в настоящето производство не е и превозвач, е следвало да бъде изяснен въпроса и да се изложат мотиви, както в НП, така и в решението на СРСу при какви условия е сключен договора за превоз, има ли подадена заявка за превоз, при какви условия е възложен превозът, имало ли е уговорки и условия за подаване на

декларация и т.н.

Предвид на обстоятелството, че процесния транспорт на стоки с висок фискален риск е бил осъществен само на територията на страна, т.е. тези стоки са били вече осчетоводени и заприходени като материални запаси в счетоводството на „Метро Кеш енд Кери България“ ЕООД, в случая не е съществувал практически какъвто и да е риск, внесените стоки да бъдат укрити, като така се укрят и дължимите публични задължения.

Действително, задължението за деклариране по чл. 127и, ал. 1 от ДПК, във връзка с чл. 9, ал. 1 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г., е предварително, каквото в случая безспорно липсва. Но при наличието на заприходена вече стока, не може да се приеме, че соченият за нарушител умишлено не извършил процесното деклариране.

При така установените обстоятелства, намирам, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, обуславящи приложението на чл. 28 от ЗАНН, доколкото в НП е посочено, че нарушението е извършено за първи път.

Законоустановената в разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който не е установено отклонение на стоки или избягване на данъчни задължения за тях.

При визираните специфики на конкретния случай намирам, че наложената в законоустановения размер по чл.278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, наложената имуществена санкция в размер на 47 013,10 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, във връзка с ал. 3 от НПК на извършеното нарушение.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл. 28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определяне размера на наказанието да се отчитат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно

нарушение.

Санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства *санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение*. При разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в *границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение*, е спорна законодателна техника, която *не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики*, вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 9113.73 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

Намирам за необоснован отказа на останалите членове на състава за отправяне на преюдициално запитване до съда на Европейския съюз, по въпроси, формулирани в молбата на адвокат К. К..

Очевидно по приложението на нормата на чл. 278б от ДОПК, съществува противоречива административна и съдебна практика, изискваща тълкуване на определени норми от ДФЕС, най-вече с оглед на изясняване правилното приложение на принципа на пропорционалност, предвиден в първичното и в редица актове на вторичното право на ЕС.

По тези съображения намирам обжалваното решение на СРС за постановено при неправилно приложение на материалния закон, конкретно по приложението на чл. 28 от ЗАНН, във връзка с принципа на пропорционалност на наказанието и невъзможността в санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК да се отчетат всички смекчаващи обстоятелства по конкретния случай, поради което подписвам решението с ОСОБЕНО МНЕНИЕ.